

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13019/2025
15.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Јасминке Обућина, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ... и ЕЕ из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат у ..., против туженог ЈКП „Услуга“, Одаци, чији је пуномоћник Петар Мијановић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 263/25 од 15.04.2025. године, у седници одржаној дана 15.10.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 263/25 од 15.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца, изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 263/25 од 15.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 2645/21 од 17.12.2024. године одбијени су тужбени захтеви тужилаца да се обавезе тужени да тужиоцима на име неосновано наплаћене накнаде за одржавање водомера исплати износ од по 4.000,00 динара, са законском затезном каматом од 31.08.2018. године до исплате, као и да им накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Тужиоци су обавезани да туженом солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 22.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 263/25 од 15.04.2025. године одбијена је жалба тужене, док је жалба тужилаца делимично усвојена и првостепена пресуда Основног суда у Сомбору преиначена у делу одлуке о трошковима поступка на тај начин што је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова преко износа од 13.500,00 динара па до досуђених 22.500,00 динара, са законском затезном каматом на ту разлику, док је у преосталом непреиначеном делу и у делу одлуке о трошковима поступка жалба тужилаца одбијена и првостепена пресуда потврђена. Одбијени су захтеви тужилаца и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили благовремену ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене

материјалног права, ради разматрања правног питања од општег интереса, уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је враћање наплаћене накнаде за одржавање водомера, коју је тужени наплаћивао од тужилаца по основу одредбе члана 56. Одлуке о комуналним делатностима Општине Оџаци и по испостављеним рачунима у периоду обухваћеним тужбом.

Полазећи од тога да је тужени своје пословање у свему ускладио и засновао на Одлуци коју је донела Општина Оџаци, нижестепени судови су заузели становиште да не постоји незаконито поступање туженог и да он није пасивно легитимисан да тужиоцима накнади штету причињену плаћањем накнаде за одржавање водомера. Општина Оџаци је у складу са Законом о комуналним делатностима надлежна да одређује права и обавезе корисника комуналних услуга и начин плаћања цене комуналне услуге. Одлука којом је утврђена накнада за одржавање водомера је донета на основу тада важеће Одлуке о комуналним делатностима Општине Оџаци, која је у члану 56. предвиђала обавезу корисника да за сваки водомер плаћа накнаду у једнаком износу за сваки месец. Инспекцијски надзор у коме је утврђена незаконитост у поступању, у погледу наплате наведене накнаде, утврђена је у односу на јединицу локалне самоуправе, а не у односу на туженог. Како тужени није поступао незаконито и како је предметну накнаду наплаћивао у складу са тада важећим прописима који нису проглашени незаконитим и неуставним, одбијен је тужбени захтев тужилаца за враћање плаћене накнаде.

Одлуке нижестепених судова у складу су са одлукама ревизијског суда донетим у истој чињенично-правној ситуацији. Стога нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца као изузетно дозвољеној. Ревидент оспорава утврђено чињенично стање, по ком основу се не може изјавити ревизија у складу са одредбом члана 404. ЗПП. Не постоји неуједначеност судске праксе на коју ревидент указује, истичући да је одлука другостепеног суда у супротности са ставом Врховног касационог суда, заузетим на седници Грађанског одељења од 17.02.2021. године, о одговорности Града Крагујевца за штету причињену грађанима незаконитим и неправилним радом приликом обрачуна топлотне енергије. Према ставу Врховног касационог суда, Град Крагујевац је одговоран за штету коју је проузроковао корисницима топлотне енергије својим незаконитим поступањем које је резултирало тиме да су корисници плаћали већу цену топлотне енергије од прописане. У конкретном случају, тужено ЈКП поступало је у складу са тада важећом Одлуком Општине Оџаци као надлежне јединице локалне самоуправе, која је престала да важи доношењем нове Одлуке. Како је наведеном Одлуком у члану 56. била прописана обавеза корисника да за сваки водомер плаћа накнаду, по ком основу је тужени наплаћивао предметну накнаду, не постоји идентитет, односно битна истоврсност чињенично-правног стања, на коме су засноване одлуке о одговорности Града Крагујевац и туженог ЈКП „Услуга Оџаци“. Ни друге одлуке на које се указује у ревизији тужилаца не упућују на неуједначеност судске праксе о посматраном правном питању будући да нису засноване на истом или битно истоврсном чињеничном стању.

Из наведених разлога нису испуњени услови за разматрање наведеног правног питања од општег интереса, нити за ново тумачење права или уједначавање судске праксе.

У складу са изнетим, одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужилаца, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужилаца недозвољена.

Против одлуке другостепеног суда, донете у парници о спору мале вредности, ревизија није дозвољена у складу са одредбама члана 479. став 6. ЗПП.

Споровима мале вредности, према одредби члана 468. став 1. ЗПП, сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у конкретном случају износи 4.000,00 динара. Следи да против одлуке другостепеног суда донете у предметном спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У складу са изнетим Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић